

Dong-ér

Valamikor a mi kis kedves folyónk a Dong-ér, maga kereste a medrét.

Volt, ahol nagy tóvá szélesedett, volt, ahol elkeskenyedett. A tavaszi olvadáskor bizony néha vad és szeszélyes áradattá változott. Ilyenkor a falu apraja - nagyja azon igyekezett, hogy siettében valami gátat emeljen, mert különben előnti a község amúgy is málló kis vályogházait. Legtöbb tanya, ami a víz útjába került, megroggyant, a kéménye megdőlt, és bármelyik pillanatban szétcsúszhattak a vályogfalak. Ember és állat magasabb helyekre menekült, és rémülten figyelte ahogy kis lakhelye végleg alámerül. Csak amit sebtében összekapkodtak, azt tudták elhozni. Sokan mindenüket elvesztve, földönfutóvá váltak. Így járt az a család is, aki az ötfai határ út közelében, egy kis dombra menekülve várta a sorsa fordulását. Kisebb - nagyobb gyerekek futkostak a galagonya bokrok közt, akácfához pályvázott tehenek bambán kérődztek. Kifogott szekér, mindenféle ingósággal megrakva, a saroglyában dunnák között, sovány, fehér arcú öregasszony dacolt a februári hideg széllel. Nagy család volt, elég jómódú, tekintélyes, nagy tanyával. De az udvaron most sáros víz vágatott a Tisza felé. A gazda ott ült meggörnyedve, egy kis hordón, felvett egy marék földet és kérges

tenyeréből elgondolkodva alászórta. Mindig szorgalmas volt, a nagy család együtt összefogva, művelte azt a nyolc holdat, amin most a víz szaladt. Mindig volt kenyér az asztalon, a gyerekek lábán cipő. Most, életében először nem tudta mit tegyen, valahogy az erő kiszállt a testéből, nyomorultnak érezte magát, mint akit még Isten is elhagyott. Akkor a legkisebbik leány apjához tipegett, kis karjaival átölelte, magához húzta, és valamit, ennek a nagy embernek a fülébe súgott. Az Apa először felegyenesedett, újra remény csillogott kemény tekintetében. Fölkapta a kislányt és össze-vissza puszilta. Mindenki rájuk nézett, még a mama is felkönyökölt a szekérderékban. Mi történt?

De az Apa és a kislány csak nevettek, és titokzatosan összekacsintottak. Soha nem árulták el a titkukat. Egy hét múlva

ismét hazamentek és eltakarították a nagy ház romjait. A helyében két ONCSA házat építettek. Abban az időben sok ezer ilyen ház épült az árvízről sújtott családoknak, szinte teljesen állami segítséggel. Ezek ma is megvannak, de sokan már nem is tudják, hogy jelenleg az egyik régi ONCSA házban élnek.

Írta: Nagy Endre